

mužští šovinisté, ale zkrátka proto, že policisté si zřídka kdy potřásají rukama s takzvanými civilisty. Někteří také nikdy nenosí deštník. Když v padajícím dešti uvidíte na ulici chlápka, jak stojí na rohu s rukama v kapsách, téměř jistě je to policajt v civilu.

„Byla jsem venku,“ řekla Karen. „Domovník mi prozradil, že ji někdo zabil.“

„Ano, to je pravda,“ přitakal Carella a pozoroval její oči. Nic se v nich nepohnulo. Téměř nepostřehnutelně přikývla.

„Proč by jí chtěl někdo ublížit?“ zeptala se. „Taková jemná duše.“

„Jak dobře jste ji znala?“ otázal se Hawes.

„Jen zběžně. Bývala to slavná pianistka, věděli jste to? Světlana Ďalovičová. Pod tím jménem hrála.“

Pianistka, pomyslel si Hawes. Vynikající umělkyně, která se dostala na titulní stránku časopisu *Time*. Pianistka.

„Ruce má celé zkroucené,“ potřásla Karen hlavou.

Detektivové na ni pohlédli.

„Artróza. Řekla mi, že ji neustále něco bolí. Všimli jste si, že láhve s prostředky tišícími bolest nejdou otevřít? To je proto, že Amerika je plná lumpů, kteří chtějí ublížovat lidem. Kdo by chtěl ublížit jí?“ znovu zavrtěla hlavou. „Už tak žila v bolesti. Artróza. Jednou jsem s ní byla u doktora. Řekl mi, že jí předepíše Voltaren, protože Naprosyn už nezabírá. Musel jí neustále zvyšovat dávky, bylo to tak smutné.“

„Jak dlouho jste ji znala?“ zeptal se Carella.

Je to vlastně jiným způsobem položená otázka, jak *dobře* jste ji znala. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by Karen Todová měla něco společného s vraždou staré paní z vedlejšího bytu, ale máma mu vštěpovala do hlavy, že každý je podezřelý, dokud se jeho slova neprověří. Nebo *její* slova. I když dnešní politická korektnost by to podala: „Každý je podezřelý, dokud se jejich slova neprověří.“ Což je horší než hrát si s láhvemi v regálech supermarketu – a navíc je to gramaticky špatně.

„Seznámila jsem se s ní, když jsem se přistěhovala,“ vysvětlovala Karen.

„Kdy to bylo?“

„Předloni v říjnu. Konkrétně patnáctého.“

Den narození významných lidí, pomyslel si Hawes, ale nic neřekl.

„Teď už tu bydlím víc než rok. Čtrnáct měsíců. Srdečně mě přivítala krajícem chleba a slánkou. Prý to přináší štěstí. Pocházela z Ruska, víte. Je to jejich tradice. My v Americe už žádné tradice nemáme.“

Mýlí se, pomyslel si Carella. Vražďení se stalo tradicí.

„Bývala tam velkou hvězdou,“ pokračovala Karen. „No, tady vlastně taky.“

Špatné slovní návyky, pomyslel si Hawes.

„Vyprávěla mi o tom, jak hrála pro smetánku po celém světě. Měla spoustu vzpomínek.“

„Kdy vám ty příběhy vyprávěla?“

„Po odpolednech. Čas od času jsme si spolu daly čaj.“

„V jejím bytě?“

„Ano. To byla další tradice. Čas na čaj. Měla nádhernou čajovou soupravu. Já jsem musela nalévat, protože se jí třásly ruce. Vždycky jsme si sedly a poslouchaly nahrávky z jejích slavných dob. A usrkávaly čaj. Pozdě odpoledne. Nějak mi to připomnělo T. S. Eliota.“

I mně, pomyslel si Hawes, ale ani teď nic neřekl.

„Takže když jste říkala, že jste spolu jen hovořily,“ nadhodil Carella, „počítala jste do toho i tyhle návštěvy u ní v bytě...“

„Ach ano.“

„... kdy jste spolu poslouchaly hudbu.“

„Ano. Občas i u mě. Někdy jsem ji pozvala na večer. Daly jsme si spolu večeri. Byla sama a osamělá a... prostě, nechtěla jsem, aby začala pít moc brzy. O nocích popíjela víc a víc.“

„Jak moc?“

„No... vlastně začala hned ráno po probuzení. Ale v noci... někdy se zkrátka zpila do bezvědomí.“